

MARKNADSGÅFVA, f. 1. Gåfva, som af en marknads-besökande gifves någon.

MARKNADSGÄST, m. 3. En, som besöker en marknad.

MARKNADSPENNINGAR, m. 2. pl. Penningar till inköp på en marknad.

MARKNADSPLOTS, m. 3. Ställe, der marknad hålles.

MARKNADSPRIS, n. 3. o. 5. Det på en marknad gångbara priset för en vara.

MARKNADSSTÄND, n. 5. Stånd, skjul, hvori varor försäljas på en marknad.

MARKNADSSÄNGARE, m. 5. En, som sjunger för allmänheten på en marknad, för att erhålla frivilliga gåfvor.

MARKPUND, n. 5. Se *Lispund*.

MARKSCHEIDER, märkschäjd'r, m. 5. (tyiskt ord) Grufvemätare, eller tjänsteman, hvars åliggande är att afmätta grufvor och malmfält, samt författa kartor deröfver.

MARKSCHEIDERI, märkschäjd'ri, n. 5. En grufvemätares förrättning.

MARKSTYCKE, n. 4. (ford.) Mynt, som gällde en mark.

MARKTALS, adv. Efter beräkning i marker. *Sälja m.*

MARKVIGT, f. 5. 1) Se *Myntvigt*. — 2) Krönt vigtlod, som väger en mark.

MARKÖR, markör, m. 3. (fr. *Marqueur*) En, som håller räkning på och antecknar spelets gång i biljardspel och andra spel.

MARLOCK, m. 2. Se *Martofva*.

MARMELOD, marmmelöd, m. 5. (*Marmelade*) Fruktmos.

MARMOR, marmmarr, m. sing. Finkornig kalksten, som begagnas till bildhuggar-arbeten, m. m. — Ss. *M-arbetare*, -arbete, -bild, -block, -bord, -golf, -grufva, -lik, -skifva, -sten, -stod.

MARMORBROTT, n. 5. Ställe, der marmor byttes.

MARMORBORR, m. 2. Ett slags borrh, som marmorarbetare begagna.

MARMORBRÖST, n. 5. Se *Marmorhjersta*.

MARMORERA, v. a. 1. Gifva ett föremål marmorlik anstrykning på ytan.

MARMORERING, f. 2. Marmorlik anstrykning.

MARMORHJERTA, n. 4. (fig.) Stenhårt, känslolöst hjerta.

MARMORHJERTAD, a. 2. (fig.) Som har ett marmorhjersta.

MARMORPALATS, --- lätt, n. 3. o. 5. Palats, uppbygdt af marmor.

MARMORÖDLA, f. 1. Ett slags rödgrå, färgskiftande ödla, 15 tum lång. Polychrus marmoratus.

MARMOTT, marmmåt, m. 3. Se *Murmeldjur*.

MARODERA, maråd'era, v. n. 1. (om soldater) Under marsch hålla sig efter huvudtruppen, för att plundra; äfv. genom förefigver sjukdom söka undandra sig tjänstgöring. — *Marodering*, f. 2.

A n m. Ordet härleder sig ifrån trettioåriga kriget, då österrikiska generalen greve *Merodes* trupper utmärkte sig för de vildaste utsäffningar.

MARODÖR, maråd'ör, m. 3. Soldat, som maroderar. Eftersläntare.

MAROKÄNG, maråkäng, n. 3. (fr. *Maroquin*) Se *Saffian*. Har sitt namn efter staden Marocco i Afrika.

MARQVAST, m. 2. Ett slags knut på gran eller tall, då en gren växt ihop till en tjock klump.

MARS, mär's, nom. prop. m. sing. genit. *Martis*. 1) Krigsgudens namn hos de gamla Romarne. (Fig.) *Martis söner*, krigare. — 2) (oböjligt) En af planeterna, den som följer näst utom jordens bana. *Planeten M.* — 3) (oböjligt) Benämning på tredje månaden i året. Vårmanad. På latin *Martius*. *Månaden M.* I *M. månad*.

MARSCH, mär'sch, m. 5. (fr. *Marche*) 1) a) En trupps gående i takt (i militärisk mening, med en hastighet af 120 steg i minuten). *Gå i m. Sätta sig i m.*, börja att marschera. *M!* kommandoord till en trupp, då den skall börja att marschera. — Säges någon gång äfven om andra än soldater, till och med om vissa djur, som gå truppvis, dock för det mesta på skämt, t. ex. *Pojkarne, vargarna gå i m.* — b) Tåg af soldater, af en trupp, en armé, till ett gemensamt mål. *Vara under m.*, stadd på tåg. — c) (pop. o. fam.) Skock af menniskor eller djur, som gå efter hvarandra. *En hel m. af pojkar, af gåss.* — 2) Kort tonstycke af allvarsam och högtidlig karakter, i en rask takt och ett afmätt tidmåt, isynn. bestämdt för trupper att marschera efter. *Slå m.* (på trumma). *Blåsa, spela en m.* [March.]

MARSCHALK, se *Marskalk*.

MARSCHERA, v. n. 1. Gå i viss takt och ordning. Säges egentl. om trupper, men äfven eljest någon gång, isynn. på skämt. *Jfr. Marsch*, 1. *M. af, bort, fram, i'n, ned, upp, ut*, se *Afmarschera*, &c. — *Marscherande*, n. 4. o. *Marschering*, f. 2.

MARSCHFÄRDIG, a. 2. Färdig att sätta sig i marsch.

MARSCHLINIE, mär'schlin'je, f. 5. Den rad eller ordning, i hvilken en trupp eller skeppen i en krigsflotta uppställas till marsch eller anryckande.

MARSCHORDNING, f. 2. Se *Marschlinie*.

MARSCHRUTA, mär'schruta, f. 1. (af fr. *Marche* och *Route*, väg) 1) Den väg, som tågande trupp eller en resande följer. — 2) På förhand uppgjord lista, som upptager stationerna för tågande trupp eller en resande.

MARSFÄLTET, n. sing. def. 1) Plats utanför Rom, som nyttjades till vapenöfningar, och der romerska folket hade sina komitier. — 2) Benämning på en stor plats i Paris för vapenöfningar och offentliga festiviteter.

MARSIPAN, mar'sipan, m. 3. (ital. *Marzapane*) Mandelmassa. [Marzipan, Maspan.]

MARSK, mär'sk, m. 3. (förkortadt af *Marskalk*) Så kallades fordom den andre i ordningen af rikets högsta embetsmän, hufvudman för konungens hof och hirdmännen, samt sedan äfven högste befälhafvaren öfver hären, då den icke anfördes af konungen personligen. — Ss. *M-embete*.

MARSKALK, mar'schällk, (äfv. af somliga: mär'schällk) m. 2. (Af gamla orden *Mar*, häst, och *Skalk*, tjänare, således ursprungl. Stallknekt.) 1) Så kallades fordom konungens stallmästare; men efterhand steg denna titel i värdighet, så att Marskalk eller Marsk var högste befälhafvare öfver hären. *Jfr. Marsk*. Se f. ö. *Riks-, Hof-, Fält-, Landmarskalk*. *M. af Frankrike*, fransk fältmarskalk. — 2) Stafbäare, uppsyningsman och anförare vid allmänna högtidigheter, t. ex. vid bröllop. — Ss. *M-sembete*. [Marschalk.]

MARSKALKSTAF, mär'schällkstäv, m. 2. pl. — *stafvar*. Staf, som en marskalk bär till tecken af sin värdighet.